

HÚS ÉS TŰZ III.

A
FIRE
IN THE
FLESH

tűz a húsban

A Vér és hamu világában
játszódó sorozat.

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

A
FIRE
IN THE
FLESH

t ű z a h ű s b a n

HÚS ÉS TŰZ III.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Neked, az olvasónak. Igen, neked.

1. fejezet

ENYHÜLT A LÜKTETŐ FÁJDALOM A TORKOMBAN, és már nem éreztem a kínt, mintha vörösen izzó lángokba borult volna a testem.

Annak ellenére, hogy Dalos, az Istenek Városa meleg és párás, ezúttal fáztam – jobban fáztam, mint valaha. Eszembe jutott, hogy talán *tényleg* mindjárt elájulok, mert el-elsötétült előttem a világ. Próbáltam annak a kör alakú teremnek a nyitott ajtajára összpontosítani, ahol az Árnyékföldek ostroma után magamhoz tértem – egy ketrecben, lánkra verve.

Mintha láttam volna egy hatalmas farkast ott állni. Egy farkast, ami inkább volt ezüst, mintsem fehér.

Egy farkast, akiről a szívem és a lelkem mélyén tudtam, hogy ő: Asher, a Lelkek Őrzője, a Halandók és a Vég Ősi Istene. Az Árnyékföldek ura.

A férjem.

Nyktos.

Ash.

Soha nem erősítette meg, hogy tud alakot váltani, de tudtam, hogy az én ősi lényem az, a Halál Ősi Lénye. És amikor megláttam a farkast, azt hittem, értem jött. Hogy utoljára látom, és utoljára érhetek hozzá, s még egyszer elmondhatom neki, hogy szeretem. Hogy úgy búcsúzhatok el tőle, ahogy szeretnék.

De már nem láttam az ajtóban.

Nem volt ott.

Mi van, ha soha nem is volt ott?

Az engem körülvevő karok megfeszültek, amitől zakatolni kezdett a lomha szívem. Kolis, az istenek hamis királya még mindig ölelt. Valószínűleg megszedítette a felismerés, hogy kit tart a karjában – kiből táplálkozott.

– Valóban te vagy az? – kérdezte egy sóhajnál alig hangosabban. Könnyek áztatták az arcomat. Vajon az én könnyeim? Az övéi? – Szerelmem?

Megborzongtam. Istenek, Ash mekkorát tévedett, amikor azt mondta, hogy talán érezhetek félelmet, de soha nem félek. Mert már Kolis pusztá hangjától is rettegés söpört rajtam végig. Nem számított, hogy csak hordozom Sotoria lelkét, hogy én nem vagyok ő, ő pedig nem én. Kolis mindkettőnket megrémisztett.

Bőrnadrágos lábakat láttam hirtelen felbukkanni a szemem sarkából. Felnéztem, és megpillantottam az illető derekára szíjazott árnyékkő töröket. Világos, szőkésbarna haja fekete tunikájának gallérjáig ért. A Háború és Egyetértés Ősi Lénye állt az ajtóval szemközt. Az áruló féreg, aki idehozott Kolishoz, bizonyára látta volna Asht, ha itt járt volna. Ugye? Farkas alakjában hatalmas volt – nagyobb, mint amekkora farkast valaha láttam.

Kivéve, ha ott sem volt, és csak hallucináltam.

Űrt éreztem a mellkasomban, és... jaj, istenek, elviselhetetlen nyomásként nehezedett rám a keserűség, ami azzal fenyegetett, hogy maga alá temet.

– Felség! – fordult felénk fürgén Attes. – Nincs jól – jelentette ki rám célozva. – Közel jár a halálhoz. Bizonyára érzekeled.

– Ki kell vened azokat a parazsakat, mielőtt elveszíti az eszméletét – sürgette egy másik, kissé dallamos hang. A Visszatérő, Callum. Kolis egyik *folyamatban lévő munkája*. – Vedd ki őket, és...

– A parazsak jelentik a legkisebb gondot – szakította félbe Attes, egyenesen Kolishoz szólva. – Mindjárt meghal.

Nem jött válasz a hamis királytól. Ő csak... istenek, csak ölelt engem, és reszketett a hatalmas teste. Sokkot kapott? Ha igen, nevetnékem támadt. Ami azt jelentette, hogy valószínűleg én is sokkot kaptam.

– Ha a parazsakkal együtt hal meg, azok is elvesznek. Mindennel együtt, amiért dolgoztál – győzködte Callum, felkeltve a figyelmemet. Eleinte homályosan láttam, de aztán képes voltam fókuszálni. A Visszatérő mindene aranyszínű volt: a haja, a bőre és a mívesen festett maszkja,

ami úgy nézett ki, mintha szárnyak takarták volna mindkét oldalon, homloktól állig. – Vedd ki őket, királyom! Vedd el őket, és emelkedj fel az Élet és a...

– Oda fog veszni – szólt közbe Attes. – A graekád elérhetetlenül megszire fog kerülni.

Graeka.

Az ősi nyelven életet jelentett. Szerelmet is. De én tudtam, hogy valószínűleg van egy harmadik jelentése is.

Megszállottság.

Mert amit Kolis érzett Sotoria iránt, az nem lehetett szerelem. A szerelem nem teremt szörnyetegeket.

– Ez nem ő! – sziszegte Callum, résnyire szűkült szemekkel a festett maszka alatt. – Ne hallgass rá, felség! Ez egy...

Callum hirtelen előrebukott, és vér fröccsent a ketrec rácsára. Lefityedt szájjal bámult a mellkasának közepéből kiálló árnyékkő markolatra.

Gyorsan ránéztem Attesre. Már csak egy tör maradt a testére szíjazva. Ő dobta el azt a pengét.

Miért?

– A szentségit – tántorodott meg Callum, majd az arany mintázatú padlóra zuhant. Holtan. De nem hittem, hogy úgy is marad. Bár abban a pillanatban nem emlékeztem rá, hogy miért nem.

Képtelen voltam...

Összerándult a mellkasom. Sötétség fátyla ereszkedett a világra. Jeges pánik kerített hatalmába, ahogy belezuhantam a sötétségbe, és szertefoszlottak a remény röpke pillanatai. Nem hallottam semmit. Nem éreztem semmilyen illatot. Nem láttam semmit.

Nem akartam meghalni.

Még nem.

Mert nem...

Liessa...

Megvonaglottam, mintha valami kirántott volna a sötétből. Összeálltak a képfoszlányok, amiket láttam: az aranyszínű dívány, amin aludtam; a lánc, ami az alig érezhető pánthoz csatlakozott a nyakamon; az aranyrácsai a ketrecnek, ahol voltam; és az árnyékkő tör, ami Callum mellkasából állt ki, most pedig a földön hevert. A Visszatérő felkelt, éppen felállt.

Meddig lehettem eszméletlen? A háta mögé néztem, az aranytrón mögé, ki a nyitott ajtón.

Megint láttam a farkast, ezúttal félig eltakarták a balzsamos szellőben lengedező pálmalevelek.

A jobb kezem – nem, a lenyomat, ami akkor jelent meg rajtam, amikor Ash hitvesévé koronáztak – felmelegedett. Az aranyló csigavonal a kézfejemem és a tenyeremen bizseregni kezdett, az élet parazsai pedig életre keltek, és vadul lüktettek. Hirtelen libabőrös lett a tarkóm.

Kolis továbbra is ringatott, miközben éreztem az egyre erősödő erővihart. Egész testem lúdbőrzött, és égnek álltak a pihék a bőrömön.

– Ó, baszki! – fordult az ajtóhoz Attes.

A farkas lehajtotta a fejét, szeme ezüstösen világított. Egyik hatalmas mancsát az arannyal érezett márványpadlóra nyomta, és a fogait felfedve vicsorgott.

Egyszeriben sötét köd támadt mindenhol. Árnyak tapadtak a plafonra ott, ahová nem ért el a csillár fénye, majd lüktetve távolodni kezdtek a márványtól és a mézskőtől, hogy a falakon leszivároghva füstös hullámokban áraszák el a padlót. Elállt az egyébként is túl felületes lélegzetem, amikor a farkas felugrott a levegőbe, bele a kavargó sötétségbe. Apró csillogok tűntek fel körülötte, és melegség járta át a mellkasom közepét...

Az ajtóban kavargó árnyak egyre szélesebbek és hosszabbak lettek. Két hatalmas árny- és füstív rajzolódott ki az örvény mögött, és rengéshullám rázta meg a termet, egészen a trónig. Az aranytrón megremegett és szétporladt. Az erőhullám elérte Attest, és félrelökte, mielőtt felemelte Callumot, hogy émelyítő csontropogás közepette bedobja a ketrecbe.

A rács néhány rúdja *eltört*. A mennyezet megrepedt és kettévált. Az árnyak és a füst megszilárdultak a ragyogó holdfényben, ami beáramlott a terembe.

Szétrobbantak körülöttünk a falak, kődarabok repültek szanaszét, így csak néhány lábnyi magasságban maradtak meg, miközben Ash még magasabbra emelkedett.

Egy röpke pillanatra láttam őt a halandó formájában: az arcvonásai szigorúak voltak, talán még egy kicsit kegyetlenek is, a bőre ínycsiklandó aranyos-bronzos árnyalatban játszott, a holdfényben vörösésbarna

haja pedig markáns arcába omlott. Éppen csak megpillantottam az erős, határozott ívű állkapcsát, a széles száját és a telt ajkait, amik olyan finoman értek hozzám.

Aztán felvette a valódi alakját, és a trón hült helye felett lebegett. A húsa éjfekete örvénnyé változott, lüktető étercsíkokkal. Megcsapott az üde, citrusos illat, ami csakis az övé volt, és megnyugtatót.

Ash rémisztő volt, a szépsége pedig mindkét alakjában egyszerre volt elvetemült és lélegzetelállító. És ő az enyém volt.

– *Kolis!* – bődült fel Ash. A hangja mennydörgésként hasított a levegőbe.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül fénynyaláb hasította ketté az éjszakai eget, hogy aztán Ash előtt becsapódjon a földre. Forróság öntött el. A fénycsóva olyan fényesen izzott, hogy egy pillanatra elvakított. Mire visszatért a látásom, addigra...

Rubint agancskorona tündökölt a holdfényben.

Újabb ősi lény érkezett.

Hanan, a Vadászat és az Isteni Igazságosság Ősi Lénye, sötét hajával, sápadt bőrével és a szögletes vonásaival ott állt Ash előtt. Valamiféle csont- emlékeztető, fakó fehér anyagból készült lándzsát tartott a kezében.

– Menj innen, Nyktos! – kezdett el belülről izzani Hanan lándzsája. – Mielőtt túl késő lenne – figyelmeztette. De hallottam a remegést annak az ősi lénynek a hangjában, aki a kimmeriánokat küldte el Bele-ért, ahelyett, hogy ő maga jött volna el az Árnyékföldekre. Hallottam a *félelmet*.

Lehet, hogy Hanan ősi lény, de attól még gyáva.

– Mielőtt túl késő lenne? – mennydörögte Ash úgy, hogy beleremegtek a terem falainak maradványai. – Már most is túl késő.

Fehér fény áradt Hananból, ahogy felemelkedett a levegőbe, és a karját lendítette. Éter szikrázott a lándzsáján, mielőtt elhajította. Elállt a lélegzetem...

Ash nevetett. *Nevetett*, miközben felemelte és széttárta a szárnyait, árnyak és holdfény vad tömegét. Szikráztak a széttárt ujjai, és elképesztő fénycsóva csapott ki a tenyeréből, hogy eltalálja vele a lándzsát a levegőben. Mennydörgés hallatszott, és fény villant mindenfelé.

Aztán Ash ott termett az ősi lény előtt, és hátulról elkapta a fejét. Olyan gyorsan mozgott, hogy nem is láttam a másik kezét, amíg Hanan

fel nem ordított, és észre nem vettem, hogy Ash visszarántja a karját. Egy nagy, véres, lüktető valami puffant a padlón.

Ash felemelte Hanant a levegőbe, miközben valaki kiabált. Szerintem Attes lehetett.

Kolis – aki mindebből mintha semmit sem vett volna észre – végre ab-bahagyta a ringatózást, és felemelte a fejét.

Ash megragadta az ősi lényt az álla alatt, és...

Szétnyíltak az ajkaim, amikor letépte Hanan fejét.

Az ősi parazsak még jobban zümmögtek a mellkasomban, és melegséggel árasztották el a kezeimet. Tudtam, mit jelent ez – már azelőtt tudtam, hogy az aranykorona koppant volna az arany padlón.

Ash megölt egy újabb ősi lényt.

Így kellett csinálni? Kitépni a szívét, és darabokra törni a fejét? Groteszk és barbár megoldás volt.

Ugyanakkor zavarba ejtő módon mégsem volt az.

A rubintagancsokból álló korona vibrálni kezdett, miközben távoli morajt hallottam. Alatta megrepedt a padló, és remegni kezdett a talaj. Fehér fény áradt szét a koronából, méghozzá olyan erős, hogy már nem is lehetett látni az agancsokat. A morajlás folytatódott – az égben és idelent is egyszerre –, még Kolist is megrázta. Kövek repedtek meg mindenfelé. A terem romjain túl őrzöngve kettévált a föld. Pálmafák borzongtak meg és dőltek ki, hogy aztán belezuhanjanak a tátongó szakadékba.

Hanan koronája lüktetett, aztán eltűnt.

Fülsüketítő robaj hallatszott, és tudtam... ó, istenek, tudtam, hogy ezt Daloson kívül is hallani lehetett. Mindenhol hallatszott Elíziumban és azon túl, még a halandók világában is.

De azt is tudtam, hogy az Árnyékföldeken valahol színre lépett Sirta új uralkodója a Vadászat Istennőjeként. Nem azért, mert Bele volt az egyetlen isten Hanan udvarából, aki felemelkedett – ráadásul az én kezem által –, hanem azért, mert éreztem az élet parazsaiból.

És tudtam, hogy Kolis is érzi.

A nyakörvemhez erősített lánc zörgött a padlón, ahogy Kolis leeresztett. A tenyerével megtámasztotta a fejemet, ami annyira nyugtalanítóan gyengéd gesztus volt, hogy felfigyeltem rá. Kihagyott a szívverésem, és belenéztem a szemébe. Jeges légáramlat söpört végig a ketrecen, és Kolis

arcába fújta az aranyló tincseit, ahogy lefektetett az aranycsempére. Összszereztem tenyerének nyugtalanító gyengédségétől az arcomon.

Embertelen, torokból jövő morgás rázza meg a ketrecet.

– El a kibaszott kezekkel a feleségetől!

Kolisnak gúnyos félmosolyra húzódtott a szája, mire meghűlt a vér az ereimben. Felemelkedett.

– Ó, Nyktos, fiam – szólalt meg nyájas hangon, és oda pillantott, ahol utoljára látni lehetett Hanan koronáját, a vértócsában heverő Callumon túl, és megrándultak az ujjai. – Látom, eltitkoltad, hogy milyen erős letél – nézett fel Ashre. – Le vagyok nyűgözve.

– Leszarom – morogta Ash.

– Bárdolatlan – dűnnyögte Kolis.

Fel kell kelnem. Segítenem kell Ashnek, és harcolni mellette. Kolis nem Hanan. Akár hamis ősi lénye az életnek, akár nem, attól még a legrégbbi ősi lény. Hihetetlen erővel.

Segítenem kell Ashnek!

Nehéznek éreztem a végtagjaimat, mintha a padlóhoz ragadtak volna. Nagy nehezen az oldalamba fordultam, de már ettől az egyszerű mozdulattól is levegőért kapkodtam.

Kolis hangosan felsóhajtott, mintha egy engedetlen gyermekkel lenne dolga.

– Mivel családtag vagy, ezért megadom neked a kegyelmet, amit az apád soha nem adott meg nekem. Egy esélyt, hogy távozz innen.

A homlokomat ráncoltam, és néhány szőke hajtincs hullott az arcomba. Kolis csak úgy hagyná elmenni Asht, miután megölt még egy ősi lényt? Ezt egyáltalán nem értettem.

Aztán mégis.

Kolis nem ölhetette meg Asht. Ha megtette volna, akkor visszakerülnek hozzá a halál ősi parazsai. Akkor Kolis már nem lenne az élet ősi lénye, és király sem.

Nem lenne király.

Káosz törne ki az istenek birodalmában.

– Visszatérsz az udvarodba – folytatta Kolis. – És ha Bele még mindig ott van, akkor megmondod neki, hogy járuljon elém, és fogadjon hűséget nekem.

A távolban ezüstös villanás látszott az éjszakai égen – lobogó éterlán-
gok. Aztán a horizontot rövid ideig megvilágító fényben láttam, hogy két
hatalmas, szárnyas lény egymásnak ront.

Drakenek.

Jaj, istenek, az ott Nektas? Vagy más? Azt sem tudtam, hogy Orphine
túlélte-e a dakkaiak támadását. Láttam elesni. Annyi mindenkit láttam el-
esni.

Fel kell kelnem!

– És megparancsolod a seregnek, amelyik követett, hogy vonuljon
vissza, és haladéktalanul hagyja el Dalost. – A beálló csendben megrán-
dult egy izom Kolis állán. – Fogadd el ezt az ajánlatot, Nyktos!

Az erőfeszítéstől remegő karokkal sikerült valamelyest feltápáskod-
nom, ám a máskor könnyű feladatnak megvolt az ára. Megszédültem, és
felhívtam magamra Ash figyelmét.

Szikrázott az éter a szemében, ahogy rám nézett, a minden bizonnyal
marcangolt nyakamra és a nyakövrre Kolis harapása alatt. Láta az arany
fátyolszövet ruhát, amit rám adtak, és éreztem a haragját. Mintha jégeső
hullott volna rám. El akartam mondani neki, hogy jól vagyok, ám túl ne-
héz volt a nyelvem ahhoz, hogy kimondjam a hazugságot. Nem voltam
biztos benne, hogy jól vagyok.

És úgy tűnt, Ash érzékelte ezt.

Hirtelen megemelkedett a mellkasa, és megint Kolis felé kapta a fejét.

– Megöllek!

Az istenek hamis királya hátravetett fejjel felkacagott.

– Milyen csacskaságot beszélsz.

Ash olyan gyorsan mozdult, mint egy kilőtt nyíl, előrevetette magát.
Bejött a rácsok közötti nyíláson, és visszakoztak körülötte a kavargó ár-
nyak. Rezzenéstelenné vált és megritkult a levegő, mielőtt Ash a ketrec
padlóján landolt, néhány lépésnyire Kolistól. Árnyékfoszlányok csaptak
ki a bőrnadrágba burkolt lábaiból. A szemei étertavakká változtak.

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztette Kolis, akinek leesett az álla.

– Ahogy már mondtam, túl késő.

Ash szó szerint szikrázott, és kettős éterív tört ki a két tenyeréből.

Kolis mozgásba lendült – olyan sebesen, hogy a homályba veszett –,
ám hiába volt ennyire fürge, mert a szabadjára engedett ősi erőnél semmi

nem lehetett gyorsabb. Ash villámai sokkoló erővel csaptak bele Kolisba: felemelték és hanyatt vágták. Nekivágódott a rácsnak. Az arany megadta magát az ütközés erejétől.

Árnyak kavarogtak a padlón és a lábaim körül, miközben Ash megpördült és a derekához kapott. Láttam az árnyékkő csillanását, amikor előhúzta a kardját, és elhajította.

A penge mellbe találta Kolist. A becsapódás erejétől úgy hátravetődött, hogy már nem volt tovább, és a kard nekiütközött a falnak, mélyen belefúródva a hamis királyba, odaszegezve őt.

Édes istenek!

Dübörgő léptek visszhangoztak a romok között. Arany mell- és lábvértés örök rontottak be a ketrecbe, felemelt árnyékkő kardokkal.

Ash odafordította a fejét, hogy a válla felett hátranézzen az újonnan érkezőkre.

Az árnyak – az ősi lények esszenciája – csak úgy áradtak Ashból, és ki-rontottak a rácsok között. A sötét köd elérte az örök csizmájának pán-célját.

Éles, gyötrelmes kiáltások harsantak, hirtelen elhallgató sikolyok.

Éjfoszlányok kavarogtak körülöttem a levegőben, ahogy Ash mellém térdelt. Alig láttam az arcát a kavargó sötétben.

A szárazság és a fájdalom ellenére nyeltem egyet, hogy működésre bírjam a hangszálaimat és a nyelvemet.

– Ez... ez... hihetetlenül izgató volt.

Ash egy pillanatra megdermedt, aztán rekedten felnevetett.

– Nézz a szemembe! – ragadta meg a pántot a nyakam körül. – És ne moccanj, *liessa!*

Liessa.

Valami gyönyörű.

Valami erőteljes.

Királynő.

A szívem... istenek, elolvadt ennek hallatán. Butaság, de mégis így volt.

A szemembe nézett örvénylő ezüstös tekintetével. Fém roppanását hallottam, mire összerándult az egész testem. Láncok hullottak a földre, én pedig összeestem.

Árnyak vették körül a mellkasomat és a derekamat, ahogy Ash átka-
rolt, hogy elkapjon. Az esszencia köpönyegként vett körül, de nem oko-
zott fájdalmat. Sosem okozott fájdalmat.

Magához vont.

A kezét – ami hihetetlenül hideg volt, mégis jólesett az érintése – a fe-
jem alá tette. A mellkasához húzott.

Magamba szívtam a friss, citrusos illatát, és megborzongtam. Amikor
belém mélyedtek Kolis agyarái, komolyan azt hittem, hogy nem láthatom
többé Asht. Ezek után hogy hallhatom a hangját? A karjaiban lehetek?
Könnyek szöktek a szemembe. Eluralkodtak rajtam az érzelmek.

– Ne haragudj! – szabadkozott rekedten, miközben távolabb vitt a ket-
rectől. – Sajnálom, hogy nem értem ide hozzád hamarabb, de most már
megvagy, *liessa*, és nem foglak elengedni. Soha többé nem foglak elen-
gedni!

A bocsánatkérése a szívemig hatolt, ahogy felemelkedett velem a le-
vegőbe. Ennek mind Kolis és az ő tébolyult tettei az oka. Egytós az oka,
Ash apja, amiért egy halandóba helyezte Sotoria lelkét, és meg sem em-
lítette a fiának.

– Ebből az egészből semmi sem...

Ash szitkozódva elfordult. Szívdobbanásnyi ijedelem következett.

Valami forró és nehéz ütközött Ash hátának. Felmordult, a levegő-
ből pedig mintha láthatatlan kezek nyúltak volna utánunk, hogy gyorsan
visszahúzzanak. Összeszorult a torkom a félelemtől.

Ash fülsüketítő robajjal ért földet. Talpon maradt, állta a becsapódás
erejét. Megtántorodott, fél térdre rogyott, de még mindig tartott engem.
Halványult körülötte a sötét esszencia, s láttam a megfeszülő állkapcsán,
hogy fáj neki.

– Semmi baj – préselte ki magából, és rám szegezte a csillogó ezüst te-
kintetét. – Vigyázok rád...

Hirtelen hátrahanyatlott a feje.

Rekedt sikoly tört fel belőlem, ahogy kidülledtek az inak a nyakán.
Ash küzdött, megint felemelkedett. Nem eresztett. Nem volt rá hajlandó,
pont úgy, ahogy megígérte, hiába szenvedett. Nem számított, mibe kerül.

– Ash – suttogtam.

Elkerekedett a szeme, s egy pillanatra megdermedt.

– *Sera* – szólalt meg reszelős hangon.

Aztán valami elrántotta tőlem Asht.

Összeszorult a szívem, és pánik hasított belém. Egy pillanatig súlytalan voltam, aztán földet értem. Koppant a fejem a kövön, és éles fájdalom hasított belém, mielőtt elsötétült előttem minden.

Csönd.

Mozdulatlanság.

Ash dühös, állatias, brutális üvöltésére tértem magamhoz. A hold! Láttam a holdat. Oldalra fordítottam a fejemet.

Kolis előre tartott, miközben fénylő vér csöpögött a mellén tátongó széles, egyenetlen vágásból. Éter sugárzott a sebéből és áradt ki a két tenyeréből, hogy átszelje a termet.

Ash megint fél térden volt, ám most mindkét kezét kinyújtotta, hogy védje magát a halálos, aranyló esszenciahullámoktól.

– Ezt tényleg nem kellett volna – jelentette ki Kolis egy mély sóhajtás kíséretében, ami rosszállásról, sőt némi csalódottságról is árulkodott. – Most attól tartok, hogy fogtad magad, és szítottál egy háborút.

2. fejezet

ÉTERREL ÁTSZÓTT ÁRNYÉKOK CSAPTAK KI ASHBŐL, amik háritották az erővillámokat, mígnem azok kialudtak. Hátrapillantott rám, mielőtt megint Kolisra nézett.

– Abban a pillanatban, amikor megszegted a hagyományt és az adott szavadat, *te* szítottál háborút – húzta ki magát teljesen Ash.

– Megfelekedtél magadról, unokaöcsém? Szemlátomást igen. – Éterfoszlányok szivárogtak Kolis ujjbegyeiből, miközben az aranyló Visszatérő felbukkant mögötte. Callum megint életben volt, újra talpon. – Mert én vagyok a királyod.

– Nekem nem vagy a királyom. – Villám csapott ki Ashből, hogy a padlóba és a Visszatérőbe verődjön, így Callum hanyatt esett. Égett hús szaga kezdett terjengeni. – Kedvedre tehetnék azzal, hogy azt mondom: a felségjogod abban a pillanatban szűnt meg, amikor elraboltad őt, de valójában soha nem voltál a királyom.

Megpillantottam néhány árnyékkő kardot a földön az örök kitekeredett és szétmarcangolt hullái mellett. A tarkómon érzett nedvességgel mit sem törődve az oldalamba fordultam. Még nagyobb erőfeszítembe került, mint korábban.

– Vakmerő szavak – lépett előre Kolis, és egy étercsík csapott ki Ash felé. – És meglepőek. Megöltem az apádat, te pedig hűséget esküdtél nekem. Elraboltam a hitvesedet, erre megölted az egyik fivéredet, hogy rám támadj. Miért, Nyktos? Azért, mert benne vannak az élet parazsai?

A szememet forgatva a padlóra tett két tenyeremre támaszkodtam. Ez volt Ash terve, de amint megtudta, mi lenne az ára, már végképp nem akarta.

Mivel a parazsak kivétele a meggyilkolásomat jelentette volna, ő pedig *engem* választott, hiába haldokoltam már, és ez ostobaság volt.

Mégis szép dolog.

– Erről van szó, ugye? Ki akartad venni belőle a parazsakat, és felemelkedni az Élet Ősi Lényévé – vádolta meg Kolis, akinek aranyló éter szikrázott az ujjbegyeinél. – El akartad rejteni őket előlem. El akartad rejteni a lányt. Ez felségárulás.

– Felségárulás? – nevetett fel Ash mély hangon és sötéten. Még soha nem hallottam tőle ilyet. – Megölted az anyámat és az Élet Valódi Ősi Lényét. – Árnyak szivárogtak Ash alatt a földre, hogy onnan füstként gomolyogjanak fölfelé. – Egy kibaszott vicc vagy!

– Akarod tudni, mi a vicc? – dermedt meg Kolis. – Az, hogy azt hiszed, fogalmam sem volt róla, mire készülsz. Hogy nem láttam át a hamis biztatásodon és ígéretéseden, és nem tudtam, hogy meg akarsz buktatni engem, és megszerezni mindazt, ami az enyém.

Ash dühbe gurult, amitől jócskán lecsökkent a hőmérséklet a teremben, mialatt elkezdtem lassan kúszni a hullák felé.

– Mindebből semmi nem volt a tiéd. Elloptad...

– Az apádtól – vágott közbe Kolis. Megcsillant a holdfény az aranypánton a bicepszén. – És talán azt hiszed, hogy a történelem megismétli önmagát, de tévedsz. Az élet parazsai nem hozzád tartoznak.

– Ő nem tartozik *tehozzád!* – ordította Ash.

Megint ritka lett a levegő. Reszkető karokkal megtorpantam. Nyers, erőszakos feszültség töltötte be a romba dőlt termet, libabőrös lettem tőle.

– Azt hiszed, hogy *hozzád* tartozik pusztán azért, mert a hitveseddé koronáztad? – kacagott fel Kolis, amitől összeszorult a szívem. Arany éterörvények kavarogtak a meztelen felsőteste előtt, amin máris meggyógyult az Ash ejtette seb. – Ha az, akinek vallja magát, akkor soha nem volt a tiéd, hogy megkoronázd.

Talpra kellett állnom, és szereznem egy kardot. Méghozzá gyorsan. De még mindig szédültem, és furcsa érzés volt a lábaimban, mintha nem is hozzám tartoztak volna. Nem attól, hogy beütöttem a fejem, bár

az sem segített. A vérvesztéségtől. Túl sokat veszítettem. Éreztem, milyen keményen dolgozik a szívem, hogy pumpálja bennem a maradékot, mennyire zakatol. És olyan érzésem volt – ösztönösen tudtam –, hogy ha nem lennének bennem a parazsak, akkor már elájultam vagy meghaltam volna.

Feltérvélve arra gondoltam: milyen különös, hogy az, ami elkerülhetetlenül megöl, egyúttal életben is tart.

Kolis előrelépett, és mosolyra húzta a túlzottan tökéletes száját.

– Ő soha nem volt a tiéd, unokaöcsém. Mindig is az enyém volt.

Ash dühe a tetőfokára hágott. Látszott a leheletem, miközben újra feszültség töltötte be a teret. Ash a levegőbe emelkedve megtámadta Kolist.

Semmi mást nem láttam, csak Kolis gúnyos félmosolyát, mielőtt elkezdett belőle áradni az éter. Felkelve ősilény-formát öltött, és olyan erős fénnel ragyogott, hogy még egy pillanatra is fájdalmas volt ránézni.

Ash és Kolis magasan felettem csaptak össze. Olyan volt, mintha a nap és az éjszaka ütközött volna meg egymással. Az éterrel átszőtt árnyékok és az átható, aranyos-ezüstös fény szédítő sebességgel kavargott, de megállt a szél. A felhők megtorpantak az égbolton. Minden... minden elnémult és mozdulatlaná vált, nekem pedig összeszorult a szívem.

Olykor hunyorogva megpillantottam a két ősi lényt az árnyak és a nap-sugarak között. Aranyló hajat, aztán vörösesbarna tincseket. Egy fekete tunikát, aztán egy fehér vászonnadrágot. Egy ezüst karpántot, aztán egy aranyat – ami mintha fehéren villant volna, ahogy mozgott a kar. Öklöket láttam. Hátravetett fejeket.

Püfölték egymást.

Majd megállt körülöttük az örvény, és vibrálni, lüktetni kezdett a levegő. A parazsak életre keltek bennem...

Étersugár csapott ki Ashból, ami eltalálta Kolist, és szétrebbentette az ősi lényeket. A hamis király visszanyerte az egyensúlyát, és visszatért Ashhez, méghozzá döbbenetes sebességgel. Rekedt, mély sikoly szakadt fel a torkomból, amikor Kolis nekiment Ashnek. Éter cikázott és pattogott körülöttük, ahogy felemelkedtek.

Homályba veszve értek földet megint. Tágra nyílt szemmel bámultam, mert nem értettem, míg nem az egyikük bele nem csapódott a kőbe, hogy néhány csempét összetörjön maga körül. Csak akkor láttam, hogy Kolis

csapódott a földre Ash támadása miatt, amikor észrevettem, hogy kavargó fekete köd homályosítja el a tündöklő ragyogást.

Megborzongtam a megkönnyebbüléstől, amikor Kolis körül elült az esszencia annyira, hogy láttam Asht felegyenesedni. Átlépett a nagybátyján, és ráköpött egy adag csillogó vért, mielőtt lenyúlt, hogy megragadja Kolis fejét...

A hamis király egyszer csak felpattant, így Ash hátraesett. Feltámadt a szél, az arcomba fújta a hajamat. Villám cikázott felettem. A horizontra emeltem a tekintetemet, nyugat felé. Nyomát sem láttam a drakeneknek.

Összeszorult a szívem, miközben Ash és Kolis ököllel és ősi erőhulámokkal harcoltak, villámgyorsan mozogtak fel-le. Hátrafordultam a földön heverő örök felé, de leküzdhetetlennek tűnt a távolság, ami elválasztott tőlük. Mégis szereznem kellett egy kardot. Nem tudtam, mihez fogok kezdeni vele, viszont tennem kellett valamit.

Egyszer csak valaki két kézzel megfogta a felkaromat. Rémülten felsikoltottam, és az ösztöneim vették át az irányítást. Azonnal próbáltam kiszabadulni. Az elmém tudta, hogyan kell, hiszen a legjobbaktól kaptam kiképzést, de a testem nem reagált elég gyorsan. Lomhának és esetlennek éreztem magam, mintha csak vergődni bírtam volna, akár egy haldokló féreg.

– Hagyd abba! – sziszegte a fülemben egy hang. Egy ismerős hang.

Attes.

Fornni kezdett bennem a düh, és jobbra rántottam magam.

– Engedj el... te kibaszott áruló rohadék.

Attes még erősebben fogott, és szembefordított magával.

Alaposan szemügyre tudtam venni. Nem festett jól. Kékesvörös vér csöpögött az orrából, a szeméből, a füleből és a szája sarkából. Szinte világitott rajta a nem túl mély seb, ami a hajvonalától az orrnyergén és a bal orcáján át húzódott.

Istenekre! Az a csapás, amit Ash mért rá, tényleg érzékenyen érintette.

– Figyelj rám! – kiabálta túl a szelet.

– Baszd meg! – húzódtam vagy *estem* hátra kirúgva. A lábam szinte lepattant a mellkasáról.

– Tényleg tartalékolnod kell az erődöt, Sera – torpant meg felvont szemöldökkel Attes. – És figyelj rám!

Ja, arról szó sem lehetett.

– Te elárultál... minket – préseltem ki magamból szédelegve. – Miu-
tán segítettem Thadnek, te... elárultál...

Megremegett a föld attól, ahogy Ash és Kolis valahol tőlünk jobbra
csatározta. Felszántották a márványt, aminek mindenfelé röpködtek a
darabjai.

Attes szitkozódva felém fordult, hogy magához húzzon, és kitérjen ve-
lem a kőzapor elől. A hajához nyúltam, hogy belemarkoljak, és jól meg-
rántsam. Aljas húzás volt. Tisztában voltam vele, de pillanatnyilag ennyire
telt tőlem.

Attes vicsorgott. Kilátszottak a fogai, vagyis az agyari. Rándult egyet
a feje, és gonosz elégedettséget éreztem, amikor megláttam az aranybarna
hajszálakat az ujjaim között.

– Fenébe! – morogta. – Hagyd már...

Célba vettem azt a kibaszott gödröcskét az arcán a karmaimmal.

– Tudom, mit csinálok – kapta el a csuklómat. Éter cikázott a szemé-
ben, mialatt Ash és Kolis megint felemelkedett a levegőbe. – Most nincs
idő ezt megbeszélni, és arra sincs, hogy bosszút állj miatta.

Kinyitottam a számat.

– Kolis meg fogja ölni Asht – közölte Attes úgy, hogy arcunk néhány
centire volt egymástól. – Nem szándékosan, de nem azért, mert ne akar-
ná. Hanem azért, ami történni fog akkor, ha megteszi. – Valami nedves
érte az arcomat, aztán a karomat. – Ash nem elég erős ahhoz, hogy le-
győzze Kolist, akinek az éppen ide tartó drakenje érezni fogja, hogy való-
di veszélyben van. Ash meg fog halni.

Zihálva bámultam az ősi lényt, aki szemlátomást gondtalanul balla-
gott be Ash irodájába. Azt, aki flörtölt, miközben átadta Kolis üzenetét,
és incselkedett, miközben az Árnyékföldek seregeinek kiállításáról érdeklő-
dött a fivérével, Kynnel közös udvara ellen. Ash nem bízott meg benne
teljesen, mégis volt valami közöttük. Ha nem is barátság, de talán egyfaj-
ta bajtársiasság.

Erre átbaszott minket.

Valószínűleg tudott arról, hogy Kolis megparancsolta nekem, hogy öl-
jem meg azt a szegény drakent, és alighanem elmondta Kolisnak, hogy
visszahoztam Thadot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Tudott arról, hogy a hamis király rám várt, hogy beérjek, mintha bizonyíték kellett volna neki arra, hogy a paraszak eléggé megérték a kivételre.

Valami ráfröccsent Attes kezére, amivel fogott. A cseppnek csillogó keszvörös színe volt.

Egy ősi lény vére.

Elállt a lélegzetem a rémülettől.

– Abba kell hagyniuk – győzködött Attes. – Te vagy az egyetlen, akire bármelyikük is hallgat.

Ebben nem voltam biztos. Kolis nem olyan fajtának tűnt, aki bárkire is hallgatna. És Ash is valószínűleg túl volt azon a ponton, hogy bárkire is hallgasson. Magával ragadta a gyűlölethullám, ami már *évszázadok* óta csak gyűlt benne. Ez nemcsak rólam szólt. Hanem az anyjáról, akit Kolis akkor mészárolt le, amikor Ash még a méhében volt. Az apjáról, akit Kolis meggyilkolt – akinek a lelkét még mindig fogva tartotta. Mindazokról az életekről, akik oda voltak varrva Ash bőrére, akiket Kolis vett el tőle, vagy ő kényszerítette Asht, hogy elvegye.

De Attes – akár gazember volt, akár nem – igazat mondott.

Kolis *megölné* Asht.

És akár Kolis, akár Ash halála nem csupán a halandók birodalmát pusztítaná el, hanem Elíziumot és az összes ősi lényt is. Teljesen. Abban sem voltam biztos, hogy a drakenek túlélnek-e egyáltalán. Talán csak az Araek – a Sorsok – maradnának.

Engem viszont egyikük sem érdekelt. Csak Ash számított. Így hát meg kellett próbálnom. De hogyan? Még mindig küzdöttek, étercsapásokkal sújtottak le egymásra. A Kolist elnyelő fényár halványult, így már nem volt fájdalmas ránézni. Az árnyak is ritkultak Ash körül. Fogalmam sem volt, mihez kezdek, ha sikerül eljutnom a kardok egyikéig.

Az Attes csípőjére szíjazott törökre vándorolt a tekintetem, és arra gondoltam... hogy talán tudom, hogyan vehetném rá Kolist, hogy hagyja abba.

Nekiláttam, hogy feltápaszkodjak, de mintha olyan lekvárból lett volna a lábam, amelyet a mostohatestvérem, Ezra szeret kengetni a péksüteményére.

– S-segíts felállni – kértem szégyentől lángoló arccal, ami átkozottul nagy hülyeség volt a részemről ebben a helyzetben. – N-nem megy.